גיליון מס' 255
ערב שבת פרשת אחרי – קדושים, ז' אייר, תש"פ
1 במאי, 2020

נושא השבוע:
החידושים הטכנולוגיים שאפשרו שידור חי של התוועדויות הרבי
עוד בנושא זה באתר 70years.com

הסיפור שלי
סיפור מעורר השראה לשולחן השבת

לזכות **שמואל אליהו הכהן** וזוגתו **שרה יסכה** וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו **אייזנברג**
יהושע וזוגתו **דינה** ובנם **מנחם איתן** שיחיו **גוטמן**

תורת חיים בשידור חי

הרב חיים ברוך הלברשטם

הרב חיים ברוך הלברשטם (ישב משמאל) בחדר השידורים, ברקע נראים המערכת הטלפונית ומכשירי ההקלטה

הייתי אז תלמיד ישיבה צעיר, בסך הכל בן עשרים ואחת, שלא ידע דבר וחצי דבר בתחום האלקטרוניקה; אפילו לא ידעתי כיצד פועל טלפון. ידעתי איך לחייג - אבל בזה הסתכם הידע שלי בנושא. אבל, בהשגחה פרטית, התברר שהייתי האדם הנכון, במקום הנכון, בזמן הנכון - שכן, הפכתי להיות בורג חיוני בגלגל שבסופו של דבר הפך להיות 'מרכז שידורי חב"ד' (המוכר בשמו הלועזי - WLCC, ראשי התיבות של World Lubavitch Communication Center).

הכל התחיל בשנת תש"ל (1970), לקראת ציון יום השנה העשרים להסתלקות אדמו"ר הריי"צ, שהוא כמובן גם יום השנה העשרים לתחילת נשיאותו של הרבי. בהקשר לכך, ביקשו חסידי חב"ד בארץ שהאירועים בברוקלין ישודרו לארץ בשידור חי.

בימים ההם, כדי לערוך שידור חי קולי, נדרשו שלושה דברים: ראשית, קו טלפון; שנית, מקום שאפשר לפעול ממנו; ודבר שלישי, חדר שמשקיף על בית הכנסת שבו התקיימו האירועים.

במקרה, כל השלושה עמדו לרשותי. בעת לימודיי בישיבה, הוקצה לי חדר ב-770 שהתפנה בשעתו. חדר זה שימש קודם לכן בתור משרדו של הרב משה לייב רודשטיין, אחד ממזכיריו של הרבי, אולם מאז פטירתו בשנת תשכ"ז (1967), החדר עמד ריק. היה בו, כמובן, טלפון, וגם חלון שהשקיף ישירות אל עבר בית הכנסת הגדול שמתחתיו. החלון הותקן בשעתו כדי לאפשר לרב רודשטיין להשתתף בתפילות בתקופת מחלתו. משם אפשר היה לעקוב אחרי האירועים וכן להקליט אותם.

את השידור הראשון - של אירוע הכנסת ספר התורה לקבלת פני משיח - לא הספיקו לשמוע בארץ למרבה הצער, בגלל הפרשי השעות, אבל הדברים שודרו לשיקגו וללוס אנג'לס. במוצאי שבת, ערך הרבי התוועדות נוספת, והפעם גם החסידים בישראל שמעו אותו בשידור חי.

לפני השידור הראשון, אחרי שהשלמנו את הסידורים הטכניים, ביקשנו את אישורו של הרבי המהלך, והרבי נתן את הסכמתו. אחר כך העיר הרבי לאחד ממזכיריו שהוא תוהה מדוע לא נעשה דבר זה עד אז. כששמענו על כך, החלטנו להפוך את השידורים החיים הללו לשגרה קבועה.

ההיערכות הטכנית הראשונית הייתה פשוטה למדי. אחד מתלמידי הישיבה הישראלים, מוליק (שמואל) ריבקין, שהיה בעל חוש וידע טכנולוגי מסוים, פירק את פומית הטלפון, וחיבר את חוטי המיקרופון ליציאת האוזניות של רשמקול, וכך התאפשר לנו לשדר.

לקראת ההתוועדות הבאה שערך הרבי, משכנו חוטים מכל המשרדים בבניין הסמוך, כדי ליצור מערך שידור, לא של קו בודד, אלא של ארבעה או חמישה קווים. שוב, חיברנו את החוטים מהפומיות של כל הטלפונים לרשמקול, והפעם ההתוועדות שודרה במקביל לכמה מוקדים.

חשבנו לעצמנו אז, שהנה, עלינו על השיטה. אבל בפעם הבאה כשניסינו לחבר עשרה קווי טלפון לרשמקול, הוא עלה באש. ככה למדנו מה יכולים לעשות, ומה לא.

כפי שהזכרתי, הייתי מעורב בכל העניין מאחר שכל זה התרחש בחדר שלי, אבל בעצם הייתי סתם בחור ישיבה חסר כל ידע טכנולוגי. אף על פי כן, כשם שהקב"ה בירך את בצלאל בכל הכישורים הטכניים שנדרשו לבניית המשכן וכליו שעה שבני ישראל נדדו במדבר, כך הוא חנן גם אותי ביכולות שאפשרו לי להוביל ולקדם את המיזם הזה.

אחרי עזיבתו של מוליק, התחלתי ללמוד איך פועל מכשיר

»

מאורעות. רעיונות. אישים.
לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

הטלפון, ולמדתי די הרבה, בעיקר בדרך של ניסוי וטעייה. לאט, לאט - ועם עזרתם של אחרים, ביניהם יונתן הקנר, יוסל קייזן, אלי וינסבאכר ושמואל גולדמן - הצלחתי לפתח מערכת משוכללת למדי, שכמוה אי אפשר היה להשיג בשום מקום אחר; לא יכולת לקנות דבר כזה אפילו אם ניסית. נציגים של חברות רבות הגיעו כדי להתרשם מהמערכת, והם התקשו להאמין שזה נבנה בייצור עצמי. היו בה ארבע מאות ועשרים קווי טלפון, והיא אפשרה לנו לשדר לשש מאות מוקדים בכל רחבי העולם. במקור קראנו למיזם LCC - ראשי תיבות של Lubavitch Communication Center - מרכז שידורי חב"ד, אבל בהמשך החלטנו להוסיף את האות W (שציינה את המילה World, עולמי) למען הרשמיות, כדי שנהיה כמו כל תחנות הרדיו בארה"ב ששמן מורכב מארבע אותיות. כך הפכנו להיות WLCC, מרכז שידורי חב"ד העולמי.

אחרי כל שידור שלחנו לרבי דו"ח ובו פירטנו את רשימת המוקדים שאליהם הגענו, וכעבור זמן מה הרבי כבר החל לבקש את הדו"ח עוד לפני שהספקנו להעביר אותו. אנשים אפילו הבחינו ברבי סוקר בעיניו אוסף מהדו"חות הללו באחת הפעמים שבהן התפלל על ציון חמיו, אדמו"ר הריי"צ, לפני ראש השנה, ומכאן למדנו על מידת החשיבות שהוא מייחס לעניין.

כמו כן, בהתוועדויות הבאות הרבי ציין כמה פעמים את האחדות העצומה שבאירועים אלה, שכן הן מועברות בשידור חי לכל רחבי העולם, וכך ידענו שהוא מרוצה מהמאמצים שלנו. באחת הפעמים התבטא הרבי כי כשם שחז"ל קובעים שהזהב, הגם שהוא משמש למגוון מטרות, למעשה לא נברא אלא בשביל המשכן והמקדש, כך לטכנולוגיה שמאפשרת שידור רדיופוני יש אמנם שימושים רבים, אך לאמתו של דבר היא נבראה כדי לשרת את הפצת התורה.

התגובות ממקומות מרוחקים הייתה חיובית ביותר. אנשים ביקשו מאתנו להוסיף עוד ועוד קווים, והרבי הורה שיתרמו כספים לטובת העניין, שכן העלויות הכרוכות בהרחבת המערכת ובשידורים היו גבוהות.

עלות השידור של התוועדות בודדת אחת לישראל בשעתו הייתה מעל אלף דולר, שזה שווה ערך לכמעט שבעת אלפים דולר כיום. כל שידור הצריך מעורבות של לפחות חצי תריסר אנשים: אחד היה אחראי על המיקרופון למטה, לוודא שהוא קולט היטב את דיבורו של הרבי; האחר היה אחראי על תפעול מערכת ההגברה; עוד אחד היה ממונה על הקלטות האודיו, שכן כל שיחה של הרבי הוקלטה, ואפילו בהשוואה לתקנים המודרניים, הקלטות הללו הן באיכות טובה ועד היום מאזינים להן. כאשר בשלב מאוחר יותר הוספנו גם צילום וידאו, היה צורך בצוות שיטפל גם בזה. כך שכל העניין היה כרוך בהרבה עבודה אינטנסיבית.

שידרנו את דברי הרבי גם ברדיו באזור ניו יורק, שכן היו חסידים רבים שנבצר מהם להשתתף בהתוועדות - למשל, אמהות לילדים קטנים - ורצו לשמוע את הדברים. התועלת שבשידורי הרדיו התבררה במידה רבה אחרי האירוע הלבבי שאירע לרבי בשנת תשל"ח (1977). למחרת בערב, ביקש הרבי לשאת שיחה כדי להרגיע את קהל החסידים המודאג, ואני התבקשתי להציב מיקרופון בחדרו של הרבי שיגיע ויתחבר אל מערכת ההגברה באולם בית הכנסת הגדול שבו התכנסו החסידים. בסופו של דבר, הרבי ניצל אפשרות זו ונשא דברים בכל מוצאי שבת מחדרו, עד שרופאיו התירו לו לחדש את הסדר הרגיל של התוועדויות פומביות.

להתוועדויות, הקים משה קוגל מערך של תרגומים סימולטניים, מאחר שרבים מבין הקהל שנכח ב-770 לא הבינו את שפת היידיש שבה דיבר הרבי. המתורגמנים ישבו בשישה חדרים קטנים, קיבלו בזמן אמת את שידורי האודיו והווידאו, ותרגמו את הדברים במקביל לעברית, אנגלית, רוסית, צרפתית, ספרדית ופורטוגזית.

תחילה שידרנו רק לריכוזי חב"ד הגדולים ולישיבות, אבל בסופו של דבר, רשת השידורים כיסתה את העולם כולו. למשל, שידרנו ללונדון, ולונדון מצדה שידרה לכל אירופה, מאמסטרדם ועד ציריך. שידרנו לוונצואלה, ומשם הגענו לברזיל ולארגנטינה. בסופו של דבר, הגענו לכל מקום שבו הייתה נוכחות חב"דית.

הרבי שלח את שליחיו לכל כנפי תבל כדי לחולל מהפך יהודי בעולם, אבל במקביל הוא גם רצה להמשיך להעצים אותם ולשמור עליהם מלוכדים ומאוחדים. השידורים החיים של השיחות וההתוועדויות סייעו בהשגת מטרה זו.

בין השנים תש"ל ועד תשנ"ד (1970-1994), תיעד ושידר הרב חיים ברוך הלברשטט, מנהל מרכז שידורי חב"ד העולמי (WLCC), אלפי שעות של שיחות הרבי ומפגשיו עם אנשים. כיום משמש משרד WLCC כמרכז מבקרים ובית חב"ד לאורחים הפוקדים את 770. הוא רואיין בחודש אדר ב', תשע"ט (2019).

לזכות אבינו היקר הרב **יעקב** שי' **מינסקי**
ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת **שיינא באשע בתיה** ע"ה
הוקדש ע"י בנם ר' **שניאור ויוכבד** שיחיו **מינסקי**

השבוע לפני:

> תשל"ב (1972) — במכתב מענה לסגן אלוף יוסף זעירא, מביע הרבי "סיפוק נפשי" מהעובדה שהתחייב בפני חייל שומר תורה ומצוות שלא להכשילו בחילול שבת במסגרת מילוי תפקידו בצבא. בהמשך לכך כותב הרבי מכתב לסגן הרב צבאי באותו הענין, ובין היתר מבאר בארוכה כי דווקא מסגרת צבאית יש בה כדי להכשיר את אנשי הצבא לדיוק בשמירת תורה ומצוות, שהרי מיסודות הצבא הוא מילוי פקודה בקבלת עול, וערבות הדדית מתוך הבנה שלהנהגת הפרט השלכות גורליות על הכלל.[1] ר' באייר

1 אגרות קודש, כרך כז, עמ' שצד-שצו

מודפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

MY ENCOUNTER with the REBBE

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedia.org